

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. P.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2019, č. j. 134995/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2019, č. j. 134995/2018/KUSK, a rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 14. 8. 2018, vydaném pod sp. zn. 48608/2017/ODSA/JaCe, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 14. 8.

2018,

sp. zn. 48608/2017/ODSA/JaCe, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť měl porušit zákaz uvedený v ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona, dle kterého je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2016 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se domáhá toho, aby soud spolu s napadeným rozhodnutím zrušil rovněž jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je dle jeho názoru napadené rozhodnutí nezákonné, neboť skutkový stav nebyl stran subjektu přestupku zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o vině. Magistrát města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) totiž vycházel z písemného vyjádření provozovatele vozidla, dle kterého vozidlo řídil žalobce, a vedle toho vycházel z odepření výpovědi žalobce, které správní orgán I. stupně interpretoval jako doznání žalobce – tuto „výpověď“ však žalobce navíc učinil před zahájením řízení, tedy za stavu, kdy nebyl řádně poučen.
3. Pokud jde o písemné vyjádření provozovatele o tom, že vozidlo řídil žalobce, nelze jej dle žalobce použít jako důkaz. Považuje se toliko za podání vysvětlení. Ve smyslu § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.
4. Co se týče samotného „doznání“ obviněného, žalobce předně uvádí, že se ve skutečnosti nejednalo o doznání, nýbrž o odepření výpovědi. V momentě, kdy žalobce odepřel výpověď, měl správní orgán rovnou zahájit řízení o přestupku s provozovatelem vozidla. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018–34. I kdyby se však o doznání jednalo, pak jej správní orgán I. stupně nemohl považovat za důkaz, neboť k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení, které žalobce učinil před zahájením přestupkového řízení. K tomu žalobce opětovně cituje výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 406/2018–34.
5. Správní orgán I. stupně tak dle názoru žalobce neměl primárně vůbec řízení o přestupku řidiče zahajovat a vést jej. Pokud jej však již vedl, měl povinnost řízení pro neprokázání subjektu přestupku zastavit. Správní orgán I. stupně tedy nejenže nedisponoval žádným důkazem o tom, že žalobce vozidlo řídil, ale disponoval naopak prohlášením žalobce o tom, že vozidlo neřídil – to žalobce učinil v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Tím spíše měl správní orgán I. stupně rozhodnout tak, že se řízení zastavuje.
6. Kromě výše uvedeného žalobce vyjadřuje svůj nesouhlas s vyvěšením osobních údajů svých a jeho zástupce na „celosvětovou komunikační síť internet“ Nejvyšším správním soudem a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že písemnost, v níž se žalobce doznává k tomu, že vozidlo v inkriminovanou dobu řídil on sám a v níž zároveň uvádí, že dále ve věci odepírá výpověď, je totožná s písemností obsaženou ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 44 A 32/2019. Dle žalovaného je tak zjevné, že se jedná o stejné účelové jednání. Dle názoru žalovaného je sdělení žalobce vědomým právním jednáním svéprávné osoby s rozumem průměrného člověka. Žalobce působí ve statutárním orgánu právnické osoby, je podnikatelem, a není tedy pochyb o tom, že je svéprávnou osobou, která má vyšší právní povědomí. Správní orgán I. stupně provedl dne 19. 7. 2018 při ústním jednání dokazování. Při tomto jednání byla jako důkaz provedena písemnost, v níž se žalobce doznává k tomu, že vozidlo řídil on, a již žalobce vlastnoručně podepsal. Dle názoru žalovaného je nesporné, že žalobce věděl, co je předmětem řízení a jaká sankce mu hrozí. Žalovaný zdůrazňuje, že nebyl pořízen žádný záznam o podání vysvětlení, ale byla jako důkaz provedena písemnost s podpisem žalobce. Dle názoru žalovaného žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 406/2018–34, nelze na nyní projednávanou věc aplikovat, neboť je nesporné, že se jedná o případ skutkově odlišný.
8. Jednání žalobce žalovaný označuje za obstrukční postup, doporučený žalobci „osobami podnikajícími obstrukcemi“. Takovému jednání nelze přiznat právní ochranu. Pokud svéprávná osoba průměrné inteligence písemně přizná svoji vinu, jde o jednoznačný důkaz, který již jakékoliv zpětné účelové zpochybňování nevyvrátí. S ohledem na výše uvedené navrhl žalovaný soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti.
10. Dne 28. 9. 2017 v 1:34 h bylo v Husově ulici v Mladé Boleslavi zjištěno, že řidič vozidla tovární značky R., registrační značky X, nerespektoval tamtéž umístěnou přenosnou svislou dopravní značku B 28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou „28. 9. od 1:00 h“, když zastavil a stál v místě, kde to bylo tímto značením v daný čas zakázáno. Tímto jednáním porušil řidič ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
11. S ohledem na nemožnost vyřešit přestupek příkazem na místě dle § 91 zákona o odpovědnosti za přestupky postoupil policejní orgán věc správnímu orgánu I. stupně. Ten dne 18. 10. 2017 doručil provozovateli vozidla paní M. L. (dále jen „provozovatelka“) v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k zaplacení určené částky, respektive alternativně k sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla. Provozovatelka po stanovené lhůtě (poté, co již byla správním orgánem I. stupně předvolána k podání vysvětlení) doručila správnímu orgánu I. stupně písemnost označenou jako „Odepření výpovědi“. Uvedla, že vozidlo v inkriminované době řídil žalobce. Vedle toho uvedla, že dále v této věci odepírá výpověď.
12. V návaznosti na obsah písemnosti provozovatelkou zaslané doručil dne 9. 1. 2018 správní orgán I. stupně žalobci předvolání k podání vysvětlení. Na předvolání žalobce nereagoval a na výzvu k podání vysvětlení se ke správnímu orgánu nedostavil; dne 31. 1. 2018 však správnímu orgánu I. stupně doručil písemnost, v níž uvedl: „*K tomuto bych Vám chtěl sdělit, že jsem vozidlo v uvedené dobu řídil já a dále ve výše uvedené věci odepírám výpověď.*“ Dne

28. 2. 2018 žalobce své původně nepodepsané podání na výzvu správního orgánu I. stupně zhojil doručením totožné písemnosti, nyní již řádně opatřené podpisem.

13. Dne 28. 3. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ve stanovené lhůtě podal žalobce proti příkazu prostřednictvím obecného zmocněnce Ing. M. J. odpor. Tím došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně v řízení o přestupku pokračoval. Dne 19. 7. 2018 se ve věci uskutečnilo jednání, kterého byl přítomen obecný zmocněnec žalobce. Dle protokolu o ústním projednání přestupku obecný zmocněnec prohlásil mj., že si není vědom toho, že by se žalobce dne 28. 9. 2017 dopustil přestupkového jednání.
14. Dne 14. 8. 2018 správní orgán I. stupně vyhotovil a dne 11. 9. 2018 doručil obecnému zmocněnci žalobce prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal prostřednictvím obecného zmocněnce v zákonem stanovené lhůtě odvolání bez uvedení důvodů. Odvolání bylo později doplněno o tvrzení, že žalobce předmětné vozidlo neřídil. Uvedl, že vozidlo v inkriminovaný den řídil žalobcův kamarád, a proto navrhl, aby bylo řízení o přestupku zastaveno.
15. Dne 9. 7. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým o odvolání žalobce rozhodl způsobem uvedeným v bodě 1. tohoto rozsudku. Odvolání zamítl s odůvodněním, že neshledal žádný rozumný důvod, pro který by měl žalobci uvěřit, že vozidlo neřídil, když si žalobce teprve téměř po roce a čtvrt ode dne spáchání přestupku uvědomil, že vozidlo neřídil on, nýbrž jeho blíže neidentifikovaný kamarád. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí vyšel ze skutečnosti, že se žalobce původně doznal k tomu, že předmětné vozidlo dne 28. 9. 2017 řídil právě on. Dle žalovaného nebyl shledán žádný pádný důvod, který by dřívější přiznání žalobce vyvrátil či zpochybnil, a žalobcovo později uplatněné tvrzení o tom, že vozidlo řídil jeho kamarád, označil za ryze účelové.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Žalobce výslovně vyjádřil souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Posouzení žalobního bodu

19. Jediný žalobní bod, který žalobce v žalobě uplatnil, směřuje k jeho odpovědnosti za přestupek, který mu nebyl dle jeho názoru dostatečně prokázán, neboť správní orgány nedisponovaly žádným důkazem o tom, že žalobce vozidlo řídil. Vzhledem k tomu, že žalobce dle svého tvrzení výpověď odepřel, měl správní orgán I. stupně rovnou zahájit řízení o přestupku s provozovatelkou vozidla, nikoliv s ním.

20. Dle názoru soudu však na písemnost, kterou žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně dne 31. 1. 2018, nelze hledět jako na odepření vysvětlení (ani jako na odepření výpovědi, použije-li soud žalobcem zvolený termín), jak se žalobce domnívá. Byť žalobce v tomto dopisu uvedl mj., že „[...] dále ve výše uvedené věci odepírám výpověď“, postupoval správní orgán I. stupně správně, pokud na základě žalobcova tvrzení, že to byl právě on, kdo v inkriminovaný den vozidlo užíval, zahájil se žalobcem řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Informace poskytnutá žalobcem byla formulovaná jasně a srozumitelně a skutečnost, že žalobce „dále odepřel výpověď“ na tomto faktu nic nezměnila. Soud tedy nemůže přisvědčit žalobci v tom, že celé řízení o přestupku bylo vedeno nezákonně, neboť správní orgán I. stupně měl na základě vysvětlení, které žalobce před zahájením řízení písemně učinil, k dispozici informaci odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě odlišné od provozovatelky, totiž proti žalobci. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, dle kterého mohl přestupek provozovatelky vozidla projednat teprve poté, co učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Protože správní orgán I. stupně obdržel informaci, že vozidlo řídil žalobce, který tuto informaci sám poskytl, bylo jeho povinností s ním zahájit řízení o přestupku; v opačném případě by se dopustil nezákonného postupu, neboť by neučinil zákonem vyžadované „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“.
21. V následném postupu správního orgánu I. stupně však soud již shledal zásadní vadu.
22. Dle § 137 odst. 1 věta první správního řádu „[k] prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení.“
23. Dle § 137 odst. 4 téhož zákona „[z]áznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.“
24. Obsah písemnosti, kterou žalobce doručil dne 31. 1. 2018 správnímu orgánu I. stupně (a jejíž vady zhojil podáním ze dne 28. 2. 2018), představoval vysvětlení ve smyslu shora citovaného ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu a správní orgán I. stupně z podání vysvětlení žalobce zcela logicky dovodil, že to byl (patrně) právě žalobce, kdo v době spáchání protiprávního jednání užíval vozidlo, a proto s ním správně zahájil řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018–34, na který se odvolává žalobce v žalobě, „[v]zhledem ke skutkovým okolnostem projednávané věci je třeba doznání stěžovatele ke spáchání přestupku v rámci podání vysvětlení považovat za zcela dostatečný podklad pro zahájení přestupkového řízení vůči stěžovateli jako řidiči vozidla.“
25. Písemnost, kterou lze dle názoru soudu považovat za záznam o podání vysvětlení, však nemohla v následném řízení o přestupku představovat důkaz. V tomto ohledu soud musí přisvědčit žalobci, neboť jeho názor koresponduje jak s výše citovaným ustanovením § 137 odst. 4 správního řádu, tak i s judikaturou Nejvyššího správního soudu; v rozsudku shora citovaném Nejvyšší správní soud dovodil mj. následující: „Stěžovateli je však nutno přisvědčit v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení stěžovatele učiněným před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně rozsudku, na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti (viz rozsudek ze dne

10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33, nebo dále např. rozsudky č. j. 1 As 96/2008 - 115 či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Správní orgány tak nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení stěžovatele. Byť je přestupkové řízení podstatně méně formalizovaným procesem než řízení trestní a zcela jistě v něm nelze uplatnit všechna pravidla vyplývající z trestního řádu, pro posouzení uvedené otázky lze připustit podpůrnou argumentaci § 2 odst. 5 trestního řádu, jak to učinil stěžovatel. Ani v přestupkovém řízení tak nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení.“

26. Soud proto přisvědčuje žalobci, že neměl-li správní orgán I. stupně k dispozici žádný jiný důkaz o tom, že vozidlo řídil žalobce, a naopak popřel-li žalobce v průběhu řízení o přestupku prostřednictvím obecného zmocněnce své původní vyjádření, pak měl správní orgán I. stupně řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro nedostatek důkazů zastavit a následně ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu projednat přestupek provozovatelky vozidla dle § 125f odst. 1 téhož zákona.
27. Žalovaný se mýlí, uvádí-li, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 406/2018-34, bylo rozhodnuto ve věci skutkově odlišné a že na věc nyní projednávanou zdejším soudem tento rozsudek nedopadá. Rozdílnost věci, ve které Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem rozhodl, spočívala toliko v tom aspektu, že to byl provozovatel vozidla, kdo se k řízení vozidla, jehož řidič porušil povinnost stanovenou zákonem, nejprve před zahájením řízení doznal a s kterým bylo posléze vedeno řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jak Nejvyšší správní soud uvedl, „[p]okud se správnímu orgánu v průběhu přestupkového řízení nepodařilo stěžovatele vyslechnout a podpořit tak zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl uznat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Měl tedy toto řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavit a zahájit se stěžovatelem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.“ Je evidentní, že není klíčové, zda to byl provozovatel vozidla, či naopak osoba od provozovatele odlišná, s kým bylo řízení o přestupku vedeno. Podstatné je naopak to, že jak ve věci, v níž rozhodoval Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti, tak ve věci projednávané nyní zdejším soudem správní orgány nedisponovaly žádným důkazem, jaká osoba vozidlo řídila. V obou věcech se správní orgány dopustily nezákonnosti, když vysvětlení učiněné před zahájením řízení o přestupku přijaly jako důkaz. Soud s ohledem na výše uvedené žalobcem uplatněný žalobní bod vyhodnotil jako důvodný.
28. Pokud jde o žalobcův na několika stranách obšírně formulovaný nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, uvádí soud, že tato část žaloby nesměřuje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího krajského soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto touto částí žaloby, kterou ani sám žalobce nepovažuje za žalobní námitku, nýbrž toliko za upozornění pro Nejvyšší správní soud, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že byl žalobce v řízení o přestupku shledán vinným, ačkoliv správní orgány nedisponovaly žádným relevantním důkazem o tom, že v rozhodný čas užíval vozidlo právě on, dopustil se správní orgán I. stupně nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nezákonným je i napadené rozhodnutí, kterým žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný tak naplnil důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 správního řádu. Protože však bylo řízení o přestupku zatíženo vadou již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, který měl správně řízení o přestupku zastavit s ohledem na neprokázání spáchání skutku žalobci, shledal soud rovněž důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí postupem dle § 78 odst. 3 správního řádu. Soud současně podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nad rámec nezbytného odůvodnění však soud poznamenává, že vzhledem k tomu, že se předmětný skutek stal dne 28. 9. 2017, nebude již možné s provozovatelkou vozidla další řízení s ohledem na prekluzi odpovědnosti za přestupek vést [srov. § 29 písm. a) v návaznosti na § 30 písm. a) a § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky].
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. V případě žalobce shledal soud důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat.
31. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě procesní strategie žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je žalobce odpovědný a jehož chování je mu plně přičitatelné, jimiž jsou v dané věci např. prodlužování řízení učiněním nepodepsaného vysvětlení, odstranění této vady až k výzvě správního orgánu, podání odporu a námítky podjatosti bez podepsané plné moci, podání blanketního odvolání, tedy bez uvedení, v čem žalobce spatřuje rozpor s právními předpisy, a jeho následné doplnění o podstatné tvrzení více než tři měsíce poté, co byl zmocněnec žalobce k odstranění vad podání vyzván.
32. Procesní strategii žalobce, kterou byl evidentně sledován zánik odpovědnosti za spáchaný přestupek a jež je dle názoru soudu zjevně zneužívající povahy, soud spatřuje rovněž v podání vysvětlení, jehož samotný obsah je žalobcem, respektive jeho zmocněncem posléze v průběhu řízení vyvracen. Podle soudu není náhodou, že obdobnou sofistikovanou procesní strategii volí zmocnitelé Ing. M. J. v řízeních o přestupcích opakovaně. Důsledkem této strategie, kterou soud zaznamenal např. ve věci sp. zn. 44 A 32/2019, v níž rozhodl rozsudkem ze dne 27. 7. 2020, je prodlužování správního řízení.
33. Procesní strategie zvolená žalobcem, respektive jeho zmocněncem přitom může být důvodem zvláštního zřetele hodným, na jehož základě soud úspěšnému účastníku náhradu nákladů řízení nepřizná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019–36). Procesní strategii žalobce a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobce nepochybně známa například z věcí zdejšího soudu sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015 či 44 A 57/2018) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže v meritu byl žalobce úspěšný.
34. Podle § 10 odst. 1 věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), bylo-li na poplatek zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Podle § 10a odst. 1

zákona o soudních poplatcích
je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatek, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl. Ze spisu soud zjistil, že žalobce na základě výroku usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 44 A 61/2019–11, uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby nejprve dne 17. 9. 2019 a po té ještě dne 1. 10. 2019. Žalobci tak vznikl přeplatek na poplatek, o jehož vrácení proto soud rozhodl výrokem III tohoto rozhodnutí.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně